

ГОРСКИ ДУХЪ

Подъ нозетъ ми гугукатъ гължби,
извори сребристи се разливатъ,
а гората, като чудна стълба,
предъ очитъ ми нагоре се издига.

Младостта извира отъ зеницитъ
и сърдцето бие съ чуденъ трепетъ,
а потоцитъ като жълтици
грѣятъ и огласяятъ всѣки хребетъ.

Тукъ, срѣдъ тия кадифяни пазви,
като гънкитъ на скъпа дреха,
чувамъ, нѣкой тихо ми разказва
а великото немирно време.

Испитъ отъ тоя гласъ на вѣтъра,
кого е приспивалъ моя дѣдо,
видамъ какъ ми се усмихва презъ листата
ликъ на едно момиче младо.